

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 5Csp/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619200747
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Šupenová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2019:6619200747.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Luciou Šupenovou, v spore žalobcu: Q. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: Š. XXXX/XB, XXX XX F., štátny občan SR, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom: Kuzmányho 29, 040 01 Košice 1, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, a.s., so sídlom: Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom: Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, zast. Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom: Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie 1252,- Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.252,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 1.252,-Eur od 15.02.2019 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd p r i z n á v a žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou, doručenou súdu dňa 11.02.2019 sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, in summa 1252,-Eur spolu s úrokom z omeškania ročne vo výške 8,00 % zo sumy 1252,-Eur od 15.02.2019 do zaplatenia, ako aj priznania nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobu právny zástupca žalobcu odôvodnil tým, že právny predchodca žalovaného - spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s., ktorého jedným z predmetov podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a pôžičiek uzavrel so žalobcom ako spotrebiteľom dňa 06.12.2002 zmluvu o úvere, na základe ktorej mu mali byť ako spotrebiteľovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 507,57 Eur (ďalej len „úver alebo istina“). Súčasťou úverovej zmluvy bola aj doložka inkorporovaná do bodu C) úverovej zmluvy, v zmysle ktorej žalobca automaticky uzavretím úverovej zmluvy požiadal okrem poskytnutia úveru v uvedenej výške aj o vydanie úverovej karty s úverovým rámcom 663,88 Eur (20.000,- Sk), ktorý sa žalobca automaticky zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 5,00 % z čerpaného úverového rámca, pričom odplata za poskytnutie úveru mala dosahovať mieru 2,39 % ročne z poskytnutého úveru. Uvedený úverový rámec bol zo strany právneho predchodcu žalovaného žalobcovi aj reálne poskytnutý. Žalobca použil poskytnuté finančné prostriedky výlučne na osobné účely. Z vyššie uvedených tvrdení ako i z obsahu samotnej úverovej zmluvy vyplýva, že predmetom predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 06.12.2002 bolo poskytnutie Klasického úveru (podľa časti „B“ zmluvy), na základe ktorého mali byť žalobcovi zo strany právneho predchodcu žalovaného poskytnuté finančné prostriedky vo výške 507,57 Eur (15.291,- Sk) a Úverovej karty (podľa časti „C“

zmluvy), na základe ktorej bol žalobcovi zo strany právneho predchodcu žalovaného poskytnutý úverový rámec vo výške 663,88 Eur (20.000,- Sk) a vydaná úverová karta na meno žalobcu. Uzavretie úverovej zmluvy minimálne v časti „C“, na základe ktorej malo dôjsť k poskytnutiu úverového rámca žalobcovi je potrebné považovať za neplatné, a to z nasledujúcich dôvodov. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy): in concreto podľa § 37 ods. 1 - Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Z obsahu predmetnej úverovej zmluvy nesporne vyplýva, že primárnym záujmom žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy bolo uzavrieť zmluvu o klasickom úvere, t.j. v časti „B“ úverovej zmluvy. Tento „klasický úver“ mal slúžiť na nákup a zaplatenie spotrebného tovaru. Sekundárny záväzok bol zakomponovaný v zmluve v časti „C“ - a to vo vopred pripravenej predtlačí, ktorú žalobca nemal žiadnu možnosť ovplyvniť, nič do nej nemohol doplniť, nič z nej nemohol vylúčiť ani nemohol nič v tomto bode zmeniť, a to dokonca ani v tak dôležitej otázke, akou je rozsah samotného úverového rámca. Jednoducho ak žalobca chcel získať klasický úver, nemal inú možnosť, len formulárovú zmluvu ako celok podpísať, čím automaticky pristúpil k časti „C“ úverovej zmluvy a uzatvoril tak fakticky ďalšiu úverovú zmluvu a stal sa dlžníkom v ďalšom úverovom vzťahu. Navyše je potrebné podotknúť, že samotné obsahové znenie textu v časti „C“, svedčí iba o „možnom“ a „budúcom“ uzavretí záväzkového vzťahu. Takéto konanie právneho predchodcu žalovaného, ktorým do jednej úverovej zmluvy včlenil klauzulu o poskytnutí ďalších osobitných finančných prostriedkov je nevyhnutné hodnotiť ako nekalú obchodnú prax, ktorej nie je možné v demokratickom, právnom štáte poskytnúť akúkoľvek právnu ochranu. Uzavretie zmluvy takýmto spôsobom v žiadnom prípade nemôže platne založiť úverový vzťah, pretože aby zmluva vznikla, musela by byť i v prípade vzniku záväzkového vzťahu vymedzenom v časti „C“ uzatvorená tak, aby obe zmluvné strany mali možnosť participovať na koncipovaní obsahu úverovej zmluvy a museli byť mať dostatok vôle byť obsahom takejto zmluvy aj viazaní. Akýkoľvek iný spôsob uzavretia zmluvy by bolo potrebné hodnotiť ako závažné porušenie princípu zmluvnej voľnosti. Je teda zrejmé, že individuálna písomná zmluva o vydaní úverovej karty a o stanovení úverového rámca medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného nevznikla a znenie časti „C“ zmluvy nie je spôsobilé platne založiť právny vzťah medzi zmluvnými stranami. Uvedené tvrdenia žalobcu potvrdzuje aj početná judikatúra, ktorá vo vzťahu k obdobným (resp. k totožným) zmluvám uzatváranými medzi spotrebiteľmi a právnym predchodcom žalovaného zastáva jednotný právny názor, že takýmto spôsobom dojednanú zmluvu o vydaní úverovej karty a o stanovení úverového rámca (časť C úverovej zmluvy), je potrebné posudzovať ako neplatný právny úkon. V súvislosti s uvedeným právny zástupca žalobcu poukázal na: - Rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 30.04.2014, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 11Co/172/2013, ktorým krajský súd potvrdil záver okresného súdu, v zmysle ktorého: „Okrem toho je treba zdôrazniť, že ako je zmluva nakoncipovaná, ako sú umiestnené jednotlivé jej časti vrátane časti „C“, navrhovateľ vopred vnútil odporkyni aj podpis iného úkonu než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu, ako totiž vyplýva z tlačiva, podpisom želanej zmluvy sa súčasne podpisuje aj pod tú časť textu, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu, ktorý má vzniknúť až v budúcnosti. Súhlas s revolvingovým úverom ako jednostranný úkon nie je zmluvou a ako taký neobsahuje dohodu strán o výške úveru ani výške úroku z úveru, ani výške úroku z omeškania, ani o poplatkoch a vôbec nie o ustanovení zmluvnej pokute. V danom prípade nemožno túto zmluvu považovať za platnú...“ - Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 20.06.2013, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 10Co/247/2013, v ktorom sa uvádza: „Je jednoznačné, že primárnym záujmom spotrebiteľa bolo uzavrieť zmluvu o klasickom úvere. Úver slúžil na nákup a zaplatenie spotrebného tovaru. Sekundárny záväzok bol zakomponovaný v zmluve v časti C, C1 - vo vopred pripravenej predtlačí, teda odporkyňa ak chcela získať klasický úver, nemala inú možnosť, len formulárovú zmluvu ako celok podpísať, hoc už samotné obsahové znenie textu v časti C, C1, svedčí iba o „možnom“ a „budúcom“ uzavretí záväzkového vzťahu. Ak by aj túto časť zmluvy bolo možné považovať za návrh na uzavretie záväzku, okamih vzniku zmluvy o úvere v článku IV - IV.1.1. vyžadoval aj zaslanie oznámenia navrhovateľom o prijatí žiadosti o poskytnutí úverového rámca adresované odporkyni. Navrhovateľ nepreukázal, žeby bol odporkyni takéto oznámenie zaslal, navyiac ani samotné doručenie takéhoto oznámenia odporkyni by nemohlo založiť platnú zmluvu o revolvingovom úvere a o vydaní úverovej karty, pretože aby zmluva vznikla, musela by byť i v prípade vzniku záväzkového vzťahu vymedzenom v časti C, C1 - uzatvorená v písomnej podobe a so všetkými náležitosťami ako to vyžaduje v ustanovení § 4 ods. 2 Zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Individuálna písomná zmluva o vydaní úverovej karty o stanovení úverového rámca medzi účastníkmi konania nevznikla a znenie časti „C“, „C1“ zmluvy svojim obsahom nemohol založiť platný právny vzťah 1. pre nedostatok slobodnej vážnej vôle konajúceho subjektu - spotrebiteľa uzavrieť takýto záväzok, 2. a aj v prípade, žeby bola preukázaná slobodná

vôľa odporkyne uzavrieť tzv. sekundárny záväzok, uvedený v bode C, C1, musela by táto časť zmluvy obsahovať náležitosti vyžadované v § 4 ods. 2 Zákona č. 258/2001 Z. z. čo taktiež naplnené nebolo v prejednávanej veci.“

- Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 30.10.2013 pod sp. zn.: 17Co/119/2013, v ktorom sa uvádza: „Pri hodnotení úverovej zmluvy pomocou vyššie spomenutej smernice okresný súd správne vyhodnotil nedostatok vôle konajúcej osoby - odporkyne vstúpiť do iného zmluvného vzťahu s navrhovateľom ako bol primárne predpokladaný - uzavrieť zmluvu o úvere - a nie aj uzatvoriť ďalšiu zmluvu vo forme revolvingového úveru na čerpanie finančných prostriedkov pomocou úverovej karty. Ide tu o zrejmy nedostatok slobodnej, určitej a vážnej vôle odporkyne spätý so skutočnosťou, že odporkyňa nemala reálnu možnosť sa popri časti C) úverovej zmluvy oboznámiť so znením Všeobecných zmluvných podmienok. Takýto právny úkon je s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 OZ neplatným právnym úkonom. Jednostranný písomný prísľub navrhovateľa o tom, že odporkyni poskytne možnosť uzatvoriť zmluvu o revolvingovom úvere nemožno považovať za uzavretie písomnej zmluvy s individualizáciou záväzkového vzťahu so všetkými náležitosťami vyžadujúcimi zákonom o ochrane spotrebiteľa. Za daného právneho stavu bolo jednoznačné, že u odporkyne vznikla len povinnosť vrátiť skutočne čerpané finančné prostriedky a to vo výške 974,72 Eur, a to z titulu bezdôvodného obohatenia. Obchodný zákonník neobsahuje úpravu bezdôvodného obohatenia, aplikovateľnú na daný prípad, preto okresný súd správne použil ustanovenia § 451 a nasl. OZ ako všeobecnú právnu úpravu.“

- Rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.09.2013, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 13C/7/2013, v ktorom sa uvádza: „Ako totiž vyplýva z danej predtlač zmluvy/žiadosti o poskytnutí spotrebiteľského úveru, sa konajúca osoba - odporca súčasne jedným a tým istým podpisom na predmetnej listine podpísal aj pod tú časť predtlač listiny, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu a ktorý má vzniknúť až v budúcnosti. Teda, ak chcel odporca získať úver na zakúpenie tovaru, čo bolo primárne jeho pohnútkou k vstupu do právneho vzťahu s navrhovateľom, nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny, ktorá v sebe obsahovala aj náležitosti iného právneho úkonu. V tomto prípade sa tak dá usudzovať na nedostatok vôle konajúcej osoby - spotrebiteľa vstúpiť do iného zmluvného vzťahu s navrhovateľom ako bol primárne vo sfére jeho záujmu (spotrebiteľ je tak sústredený jedine na primárny právny úkon, v prejednávanej veci nákup tovaru na úver, pričom v dôsledku nemožnosti akejkoľvek zmeny predtlač predloženej listiny koná neuvážene a nevedome aj s účinkami smerom k uzavretiu sekundárneho právneho úkonu, s čím dodávateľ už vopred kalkuluje)...S poukazom na uvedené dôvody sa súdu javí takýto právny úkon spotrebiteľa - odporkyne (časť C) zmluvy/žiadosti o poskytnutí spotrebiteľského úveru) ako neplatný s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“

V zmysle uvedených skutočností je preto potrebné podľa názoru právneho zástupcu žalobcu predmetnú úverovú zmluvu, minimálne v jej časti „C“, vzhľadom na to, že ide o absolútne neplatný právny úkon z dôvodu nedostatku vôle žalobcu túto zmluvu uzavrieť. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka: § 451 ods. 1 - Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa § 451 ods. 2 - Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Vzhľadom na neplatné uzavretie zmluvy o vydaní úverovej karty a o poskytnutí úverového rámca - časť „C“ predmetnej úverovej zmluvy nemá veriteľ na základe tejto zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec žalobcovi poskytnutých finančných prostriedkov (vo výške úverového rámca v sume 663,88 Eur). Zo strany žalobcu však boli na základe predmetnej úverovej zmluvy na účet veriteľa (za účelom úhrady pohľadávky z úverovej zmluvy) poukázané finančné prostriedky minimálne vo výške 2.089,-Eur (ako vyplýva aj z bankových výpisov poskytnutých žalobcom), to znamená minimálne o 1.425,12 Eur viac, než má veriteľ na základe predmetnej zmluvy nárok. V rozsahu sumy 1.425,12 Eur tak došlo na základe predmetnej zmluvy k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa. Žalobca si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo výške 1.252,-Eur, čo predstavuje súčet plnení nad rámec istiny poskytnutých finančných prostriedkov v rozsahu splátok od 15.02.2016 do 07.11.2016 (v zmysle predloženého výpisu). Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dnešného dňa ani napriek výzve žalobcu mu dlžnú sumu nevrátil, uplatňuje si žalobca okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 15.02.2019 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0,00 %. V zmysle uvedeného platí, že ak záväzkový vzťah (úverový vzťah) vznikol pred 01.02.2013 a k omeškaniu dôjde po 01.02.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných ku dňu 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Pri omeškani v záväzkových vzťahoch (uzavretých

zmluvách), ktoré vznikli pred 01.02.2013 sa výška riadi podľa prepisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Ak teda došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli pred 01.02.2013 (teda, ak došlo k „podpisaniu zmluvy“ pred 01.02.2013), platí úroková sadzba vo výške 8,00 % + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. Ak došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli po 01.02.2013 (teda, ak došlo k „podpisaniu zmluvy“ po 01.02.2013), platí úroková sadzba vo výške 5,00 % + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. Na základe uvedeného si preto žalobca uplatňuje zo sumy bezdôvodného obohatenia z predmetnej úverovej zmluvy, ktorá bola uzavretá pred dňom 01.02.2013 zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

3.Súd v spore in hoc casu vydal platobný rozkaz č.k. XCsp/XX/XXXX-XX dňa 25.02.2019, ktorým zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi do 15 dní od doručenia tohto sumu 1252,-Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 1252,-Eur od 15.02.2019 do zaplatenia, k náhrade trov konania žalobcu v sume 170,90 Eur a k úhrade súdneho poplatku.

4.Uznesením č.k. XCsp/XX/XXXX-XX zo dňa 22.05.2019, právoplatným dňa 11.06.2019 bol platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec zrušený z dôvodu podania odporu v zákonnej lehote, dňa 14.03.2019 právnym zástupcom žalovaného v súlade s § 267 ods. 3 CSP.

5.Právny zástupca žalovaného podaný odpor odôvodnil tým, že dňa 06.12.2002 bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom uzatvorená Žiadosť/Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ďalej len „Úverová zmluva“), predmetom ktorej bolo/bola: podľa časti „B“ Klasický úver Úverovej zmluvy: poskytnutie úveru na nákup tovaru vo výške 15.291,-SKK. Poskytnutý úver sa žalobca zaviazal splácať v 10-tich pravidelných mesačných splátkach, splatných 15. dňa v mesiaci, každú vo výške 1.699,- SKK, s tým, že prvá splátka je splatná najskôr dňa 15.01.2003. Podľa časti „C“ Úverová karta Úverovej zmluvy: Žiadosť žalobcu ako klienta, aby ho žalovaný zaradil do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytol mu úverový rámec vo výške 20.000,- SKK (663,88 Eur) a vydal úverovú kartu na jeho meno. Súčasťou tejto žiadosti klienta bolo aj to, že vzal na vedomie, že jeho žiadosť o vydanie úverovej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania. Ďalej sú v časti „C“ Úverová karta jednoznačne a zreteľne uvedené údaje týkajúce sa úverovej karty v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými ku dňu uzatvorenia Úverovej zmluvy, a to: „Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5,00 % mne poskytnutého úverového rámca. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci a spôsob splácania je zhodný so zvolenou možnosťou v časti „B“. Úroková sadzba platná ku dňu podpisu Žiadosti/Zmluvy je 2,39 % mesačne. Výška poplatku za odoslanie výpisu z úverového rámca je 19,-Sk mesačne (výpis je vyhotovený iba v prípade pohybov na účte). Príklad: ročná miera nákladov pri prvom čerpaní vo výške 20.000,-Sk a pri pravidelnom splácaní splátky vo výške 1.000,-Sk s poistením je 16,64 %.“ V Úverovej zmluve žalobca ako klient prehlásil, že sa oboznámil so Všeobecnými podmienkami CETELEM SLOVENSKO a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru (ďalej aj „VÚP“) a súhlasí s nimi bez výhrady. Z bodu V.11. týchto VÚP vyplýva, že VÚP a SP (sadzobník poplatkov) platný v prvý deň čerpania úveru sú neoddeliteľnou súčasťou všetkých úverových zmlúv uzavretých medzi klientom a veriteľom. Podľa bodu I. 4. VÚP, VÚP sú výzvou neurčitému počtu osôb na podanie návrhu na uzavretie zmluvy v súlade s týmito podmienkami subjektu, ktorý výzvu urobil, t.j. žalovanému. Proces uzatvorenia Úverovej zmluvy, či už ide o časť „B“ KLASICKÝ ÚVER alebo časť „C“ ÚVEROVÁ KARTA, je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OZ“), upravujúcimi proces uzatvárania zmlúv, vrátane spotrebiteľských zmlúv. Podľa § 43a ods. 1 OZ, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Podľa § 43a ods. 3 OZ je zakotvené, že dokiaľ nebola zmluva uzavretá, môže byť návrh odvolaný, ak odvolanie dôjde osobe, ktorej je určené, skôr, než táto osoba odoslala prijatie návrhu. Ďalej je v ods. 3 cit. ust. uvedené, že návrh nemôže byť odvolaný (i) počas lehoty, ktorá je v ňom určená na prijatie, ibaže z jeho obsahu vyplýva právo ho odvolať aj pred uplynutím tejto lehoty, alebo (ii) ak je v ňom vyjadrená neodvolateľnosť. Všeobecné ustanovenia VÚP v bode II. zakotvujú, že klient je povinný vyplniť žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru (ďalej len „Žiadosť“) na príslušnom formulári schválenom Ceteleмом, prípadne vyplniť osobný dotazník, ktorý je jeho súčasťou (bod

II.-1.-1 VÚP). V bode II.-1.-2 VÚP je ďalej uvedené, že Žiadosť sa po jej riadnom vyplnení, označení dátumom a podpísaní klientom stáva návrhom klienta na uzavretie zmluvy (ďalej len „Návrh“). Návrh predkladá klient Cetelemu priamo alebo prostredníctvom zmluvného predajcu. V zmysle ust. § 43c ods. 1 OZ včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodíť jej súhlas, je prijatím návrhu. Podľa ust. § 43c ods. 2 OZ včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. S prihladnutím na citované ustanovenia OZ, ako aj na čl. IV. VÚP bolo v danom prípade prijatím návrhu zo strany žalovaného odoslanie oznámenia o prijatí žiadosti a poskytnutí úverového rámca žalobkyni ako klientovi, a to v nadväznosti na posúdenie priebehu splácania klasického úveru. Uvedené oznámenie zaslal žalovaný žalobkyni spolu s úverovou kartou. Z § 44 ods. 1 OZ vyplýva, že zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Podľa bodu III.-1.-1. prvej vety časti III. (Klasický úver) VÚP prijatím návrhu a teda okamihom vzniku zmluvy je v zmysle § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OBZ“) odoslanie písomného oznámenia o prijatí adresovaného klientovi alebo prevod PP (t.j. peňažných prostriedkov) zodpovedajúcej výške poskytnutého úveru alebo jeho dohodnutej časti uvedenej v Návrhu na účet predajcu, prípadne iným dohodnutým spôsobom. Ďalej je v tomto ustanovení uvedené, že vznik zmluvy potvrdí Cetelem klientovi písomne. Podľa čl. IV. (Úverový rámec - revolvingový úver, úverová karta) bodu IV.-1.-1. VÚP v prípade prijatia Návrhu podľa čl. III.-1.-1. Cetelem zaradí klienta medzi žiadateľov o poskytnutie úverového rámca a vydanie úverovej karty. Rozhodnutie o poskytnutí úverového rámca prislúcha Cetelemu a závisí najmä od posúdenia údajov uvedených klientom v súvislosti so Žiadosťou a priebehu splácania klasického úveru. Prijatím žiadosti o poskytnutie úverového rámca a teda okamihom vzniku zmluvy o úvere je v súlade s § 275 ods. 4 OBZ odoslanie oznámenia o prijatí žiadosti a poskytnutí úverového rámca adresovaného klientovi. Vydanie karty na meno klienta, VS a číslo účtu revolvingového úveru oznámi Cetelem klientovi písomne. Súčasne mu oznámi výšku maximálneho úverového rámca, ktorý mu je pripravený poskytnúť. Použitie karty sa riadi VÚP a pokynmi pre používanie karty. Tvrdenie žalobcu o tom, že v čase podpisu Úverovej zmluvy nemal vôľu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, nie je preukázané a je možné ho považovať za tendenčné. Toto tvrdenie je v priamom rozpore s jej následným konaním, kedy po doručení oznámenia žalovaného o prijatí jeho návrhu na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a zaslaní úverovej karty z tejto karty čerpal peňažné prostriedky. Žalovaný preto považuje tieto tvrdenia žalobcu za nepreukázané, v rozpore s listinnými dôkazmi a následným konaním žalobcu (čerpanie z úverovej karty). Neskoršie tvrdenie žalobcu, dané po 17 rokoch od uzatvorenia zmluvy, o údajnom nedostatku vôle uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť ako nepreukázané, nakoľko nie je podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Takéto tvrdenie žalobcu a jeho procesnú povinnosť uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno nie je možné nahradiť súdnymi rozhodnutiami, vydanými v iných súdnych sporoch a s inými sporovými stranami. Z úverovej karty titulom revolvingového spotrebiteľského úveru podľa Úverovej zmluvy žalobca ako dlžník vyčerpal celkom sumu 2.969,65 Eur. Titulom revolvingového spotrebiteľského úveru podľa Úverovej zmluvy žalobca uhradil v prospech žalovaného v období od 11.03.20103 do 06.11.2016 celkom sumu 6.544,89 Eur. V predmetnej právnej veci si žalobca nárokuje na vydanie údajného bezdôvodného obohatenia. Žalovaný považuje uvedený nárok žalobcu za nedôvodný a plnenia, poskytnuté žalobcom v prospech žalovaného, za plnenia poskytnuté na základe platnej Úverovej zmluvy. Napriek tomu, žalovaný vznáša námietku premlčania. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa ust. § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pokiaľ ide o posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby, žalovaný poukazuje na závery súdnej praxe:

- Krajský súd v Trenčíne konštatoval, že „bezdôvodné obohatenie na strane žalovaných z dôvodu preplatenia istiny čerpaného úveru žalobkyňou vzniklo až v okamihu, kedy žalobkyňa prvýkrát preplatila istinu čerpaného úveru, teda nie osobitne pri každej žalobkyňou zaplatenej splátke úveru ale až prvou platbou na čerpaný úver, ktorá presiahla splatenú istinu úveru. ... Od momentu, kedy žalovaný prijal uvedené platby žalobkyne tak vzniklo v rozsahu platieb /pri prvej uvedenej platbe len v rozsahu 39,19 Eur/ žalovaným bezdôvodné obohatenie, a od tohto momentu začala plynúť objektívna trojročná premlčacia doba práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.“¹ Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/383/2017 uviedol, že „Od rovnakého momentu, teda od okamihu platieb žalobkyne nad zaplatenú istinu čerpaného úveru, možno podľa odvolacieho súdu rátať aj

začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.“

Žalobca z kreditnej karty vyčerpal sumu 2.969,65 Eur, pričom posledný dátum čerpania bol dňa 24.08.2016 vo výške 10,-Eur (dôkaz: potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov zo dňa 13.03.2019). Žalobca celkovo uhradil sumu 6.544,89 Eur (dôkaz: potvrdenie o prijatých splátkach zo dňa 13.03.2019). Ku dňu 24.08.2016 (k dátumu posledného čerpania) žalobca mal uhradenú sumu, zodpovedajúcu ňou reálne čerpaným peňažným prostriedkom. Ak súd posúdi Úverovú zmluvu, za neplatný právny úkon (čo žalovaný namieta), s prihliadnutím na uvedené je možné konštatovať, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 24.08.2016, t.j. okamihom posledného čerpania, keďže v tomto čase žalobca už mal uhradenú sumu, zodpovedajúcu reálne čerpaným peňažným prostriedkom, a uplynula dňa 24.08.2018. Žaloba je podaná dňa 11.02.2019, t.j. po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Nárok žalobcu je tak premlčaný, čoho dôsledkom má byť zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Ustanovenia § 107 ods. 1 OZ a § 107 ods. 2 OZ zakotvujú tzv. subjektívnu (ods. 1) a objektívnu (ods. 2) premlčacie doby. Vzájomný vzťah medzi subjektívnou a objektívnou premlčacou dobou spočíva v tom, že v prípade skončenia jednej z týchto premlčacích dôb (či už subjektívnej alebo objektívnej) sa právo premlčí; je pritom irelevantné, že by oprávnenému subjektu ešte plynula druhá z premlčacích dôb. V danom prípade subjektívna premlčacia doba uplynula pred podaním žaloby, dĺžka objektívnej premlčacej doby je preto bezpredmetná; nárok žalobkyne je premlčaný a nemôže mu byť priznaný. Žalovaný ďalej uvádza, že otázku plynutia premlčacej doby je možné posudzovať aj vo vzťahu k dátumu poslednej splátky, ktorú žalobca uhradil v prospech žalovaného. Ak žalobca namieta, že na jeho strane absentovala vôľa uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní úverovej karty, v dôsledku čoho považuje Úverovú zmluvu za neplatný právny úkon, mal preukázateľnú vedomosť o tvrdenom nedostatku vôle počnúc od uzavretia tejto Úverovej zmluvy. Právna kvalifikácia pritom nemá pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby žiadnu relevanciu. Vzhľadom na tú skutočnosť, že posledná splátka žalobcu v prospech žalovaného bola dňa 08.11.2016, avšak žaloba bola podaná dňa 11.02.2019, je nepochybné, že nárok žalobcu je premlčaný v dôsledku uplynutia subjektívnej premlčacej doby. Ak žalobca namieta, že nemal v úmysle uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, musel vedieť, že čerpá z úverovej karty, o ktorú nemal záujem, a ak splácal jednotlivé splátky, taktiež musel mať vedomosť, že uhrádza plnenie, o ktoré pôvodne nemal záujem. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je v celom rozsahu nedôvodný, keďže Úverová zmluva predstavuje platný právny úkon. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol v plnom rozsahu žalobu zamietnuť a zaviazat' žalobcu k náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

6.Právny zástupca žalobcu na podaný odpor žalovaného doručil súdu dňa 03.06.2019 svoje vyjadrenie, ktoré odôvodnil tým, že žalovaný v podanom odpore napáda žalobcom uplatnený nárok z dôvodu, že podľa názoru žalovaného má ísť o nárok premlčaný v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, nakoľko žalobca mal mať už v čase posledného čerpania istiny úveru vedomosť o tom, že na strane žalovaného dochádza k bezdôvodnému obohateniu. S uvedenými závermi žalovaného však v žiadnom prípade nie je možné súhlasiť, pričom uvádzame nasledovné. Vo vzťahu k prejednávánemu prípadu žalobca upriamuje pozornosť na to, že v prejednávánom prípade ide o posúdenie právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorá je neplatnou. Teda v posudzovanom prípade je skutková situácia taká, že:

1. medzi spotrebiteľom a poskytovateľom úveru bola uzatvorená písomná zmluva o úvere;
2. spotrebiteľ podľa písomnej zmluvy o úvere plnil - teda plnil na základe uzatvorenej zmluvy v súlade s povinnosťami, ktoré mu zo zmluvy výslovne a priamo vyplývali ako zmluvnej strane;
3. spotrebiteľ nemal vedomosť o dôležitej skutkovej okolnosti a síce, že zmluva o úvere je v jej časti „C“ neplatnou; tomu zodpovedá aj správanie žalobcu, ktorý plnil na účet svojho veriteľa všetko plnenie v súlade so zmluvou o úvere (t. j. aj plnenie predstavujúce úrok a poplatky);
4. z dôvodu vadnosti zmluvy o úvere a s tým spojeným uplatnením zákonnej sankcie (neplatnosti) je plnenie spotrebiteľa v časti možné považovať za bezdôvodné obohatenie;
5. o vadnosti zmluvy o úvere žalobca skutočne nevedel a jeho vedomosť v momente plnenia nebola ani žiadnym spôsobom preukázaná (resp. ani nebola preukazovaná); o možnej pochybnosti o zákonnosti zmluvy o úvere (resp. o jej vadnosti) bol žalobca informovaný zo strany advokáta, avšak táto otázka (vadnosti zmluvy o úvere) nebola právoplatne súdnym rozhodnutím nikdy konštatovaná - t. j. žalobca sa dozvedel v tejto veci právny názor advokáta na vadnosť zmluvy o úvere a z toho vyplývajúci potencialny následok - neplatnosť úveru.

V prejednávanej príhode je zásadnou otázkou začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatnej spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Uvedená otázka je pritom nerozlučne spojená so správnym posúdením nasledovného:

a) čo v tomto prípade predstavuje podstatnú skutkovú okolnosť, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota; Podstatnou skutočnosťou by malo byť to, kedy sa spotrebiteľ dozvedel alebo dozvie, že úverová zmluva je neplatná - t.j. keď sa spotrebiteľ skutočne dozvie, že nemá alebo nemal plniť splátky ako vyplývajú z uzatvorenej zmluvy, pretože tu existuje iná právna skutočnosť (vadnosť zmluvy o úvere a uplatnenie zákonnej sankcie v podobe neplatnosti zmluvy o úvere).

b) ktorý moment možno považovať za moment nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o uvedenej podstatnej skutkovej okolnosti, resp. či je možné automaticky usudzovať pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere u každého spotrebiteľa nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe toho, že spotrebiteľ poznal obsah zmluvy o úvere a bol si vedomý svojho plnenia na účet veriteľa; Názor prezentovaný žalovaným podľa názoru žalobcu nie je akceptovateľný a právne udržateľný tak logicky, ako ani právne. Pripustenie takého výkladu by sa prakticky zmazalo rozdiel medzi plynutím objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Hoci v slovenskej právnej úprave je zakotvená zvýšená ochrana spotrebiteľa a v mnohých prípadoch sa právne normy a zásady aplikujú odlišne (prospotrebiteľsky) v prípade, ak je vo vzťahu prítomný spotrebiteľský prvok, v tomto prípade bol účastníkom sporu (spotrebiteľovi) tento prvok celkom nepochopiteľne na ujmu; súdy sa totiž rozhodli v prípade spotrebiteľského úveru a pre prípad plnenia z vadnej zmluvy, prezumovať vedomosť spotrebiteľa o tejto vadnosti a všetkých následkoch s tým spojených, hoci v porovnateľných prípadoch (bez spotrebiteľského prvku) je bežne rozhodované zásadne odlišným spôsobom (najmä tak, že vadnosť zmluvy by mala byť najskôr konštatovaná zo strany súdu alebo by sa o nej mal plniaci subjekt inak skutočne dozvedieť).

c) o akú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v tomto prípade ide.

Ako už bolo uvedené vyššie, ani určenie konkrétnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia nie je bez významu, naopak je pre posúdenie veci zásadné. Súdy rozhodujúce o bezdôvodnom obohatení získanom v obdobných prípadoch (plnenie z vadnej spotrebiteľskej úverovej zmluvy) sa však celkom bežne touto otázkou vôbec nezaobierajú alebo v mnohých prípadoch dospejú k nesprávnemu posúdeniu a konštatovaniu, že ide o bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu (hoci takýto dôvod - zmluva o úvere - od počiatku existoval).

Vo vzťahu k samotnej subjektívnej premlčacej dobe na uplatnenie si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia právny zástupca žalobcu poukazuje na to, že: Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, in concreto § 107 ods. 1- Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Zo znenia citovaného ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nesporne vyplýva, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť v momente, kedy má oprávnená osoba poznatky o tom, že k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor došlo, a kto sa na jej úkor obohatil. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je pritom potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť skutočnú vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1) Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 2Cz/35/77 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: III. ÚS/413/2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 30Cdo/4366/2007, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 5Cdo/121/2009, Najvyššieho súdu Českej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 33Odo/477/2001). Ak má byť dodržaný výklad posúdenia vedomosti o bezdôvodnom obohatení, ako ho opakovane konštatujú Najvyšší súd Slovenskej republiky, či Najvyšší súd Českej republiky (t. j. požiadavka skutočnej, nie len predpokladanej alebo možnej vedomosti oprávneného subjektu), potom môžeme zároveň tvrdiť, že ak spotrebiteľ mal získať skutočnú (nie len predpokladanú) vedomosť o bezdôvodnom obohatení, musel poznať nasledovné skutočnosti:

- existencia (uzatvorenie) zmluvy;
- rozsah povinností vyplývajúcich mu zo zmluvy (obsah zmluvy) a samotné plnenie zo zmluvy;
- skutočnosť, že veriteľ nemá na základe danej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov.

Na to, aby spotrebiteľ mal vedomosť o tom, že k bezdôvodnému obohateniu vôbec došlo je potrebné, aby mal vedomosť o všetkých z týchto vyššie uvedených skutočností, a to najmä o poslednej skutočnosti. Vedomosť spotrebiteľa len o prvých dvoch skutočnostiach by ešte sama o sebe neznamovala aj skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Teda na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na základe danej úverovej zmluvy dodávateľ nemá nárok na plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, pričom je irelevantné, z akého dôvodu by tento nárok nemal (bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, neplatnosť dohody o výške odplaty pre rozpor s dobrými mravmi, neplatnosť samotnej úverovej zmluvy a podobne). Dôvodom prečo v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere najčastejšie na strane dodávateľa dochádza k bezdôvodnému obohateniu je to, že zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje v presne špecifikovaných prípadoch fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, že dohoda o výške odplát za poskytnutie takýchto úverov je častokrát v rozpore s dobrými mravmi, či z dôvodu neplatnosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch ako celkov. Teda bez toho, aby ktokoľvek (či už spotrebiteľ alebo hoci aj sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky) reálne vedel, že zmluva o úvere trpí takými vadami, pre ktoré veriteľ nemá nárok na plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, by nebolo možné v žiadnom prípade hovoriť o skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení (vedomosť by mohla byť len prezumovaná). V prípade, ak spotrebiteľ (alebo ktokoľvek iný, vrátane sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky) informácie o týchto skutočnostiach nemá, potom sa jeho skutočná vedomosť obmedzuje na vedomosť o existencii zmluvy o úvere, v ktorej boli dohodnuté zmluvné podmienky, ktoré by mali byť dodržiavané - t. j. najmä plniť splátky v presne určenej výške a lehotách na účet veriteľa. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment, ako to zdôrazňujú takmer všetky rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa; teda v žiadnom prípade nejde o pokus o automatizáciu posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ako je to prezentované konajúcim súdom. Zároveň je potrebné poukázať na to, že jednou z podmienok premlčania nároku, kedy dochádza k oslabeniu práva ktoré súd nemôže oprávnenej osobe priznať je to, že povinný subjekt je v prípade premlčaného nároku na svoju obranu povinný vzniesť námietku premlčania. Nejde pritom o akúkoľvek námietku, ale musí ísť o kvalifikovanú námietku premlčania. V prípade kvalifikovanej námietky ide o takú námietku, kedy povinný subjekt nielenže slovne túto vyjadrí, ale ju podloží relevantnými tvrdeniami a nespochybniteľnými dôkazmi. K uvedenému v prejednávanej príhode nedošlo. Žalovaný v predmetnom konaní síce námietku premlčania vzniesol, avšak túto nemožno považovať za kvalifikovanú námietku. Tieto skutočnosti odôvodňujeme tým, že žalovaný v námietke premlčania neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti z ktorých by bolo zrejmé, na základe čoho je možné nepochybne dospieť k záveru, že vedomosť o tom, že k bezdôvodnému obohateniu dochádza a kto sa bezdôvodne obohacuje mal žalobca už v čase posledného čerpania istiny poskytnutého úveru. Okrem toho, že žalovaný v predmetnom konaní svoju námietku premlčania riadne neodôvodnil, túto navyše ani nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v prípade tejto skutočnosti spočívalo práve na jeho strane. V prípade ak žalovaný vznesie námietku premlčania je jeho povinnosťou preukázať skutočnosti na určenie začiatku plynutia premlčacej doby (a tým aj uplynutie premlčacej doby). Ako príklad je vo vyjadrení uvedené

- Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 7Cdo/353/2014, v ktorom sa uvádza: „V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva prospieť existencia určitej skutočnosti.“

- Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Obo/145/2007, podľa ktorého: „Odvolaním sa na ustanovenie § 79 ods. 1 O.s.p., uviedol, že v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoj návrh, pričom podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamena unesenie dôkazného bremena, ak splnenie tejto povinnosti nevedie k preukázaniu jej tvrdení. Ak teda účastník konania, ktorý splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, navrhnutými i vykonanými dôkazmi nepreukázal nepochybne skutočnosti ním tvrdené, znáša procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností, to jest neunesenie tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu dôkazné bremeno má, určujú normy hmotného práva a v zásade ho má ten, v koho záujme je dokazovanie určitej skutočnosti. Procesný neúspech v spore postihuje v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy, alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí.“

- Rozhodnutie Krajského súdu Žilina vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 14Cob/198/2014, v ktorom sa uvádza: „Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že

súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/15/2010).

vo veci“ (uznesenie Najvyššieho súdu Vo všeobecnosti potom platí,

že účastník, ktorý žiada o procesnú ochranu svojich nárokov, má povinnosť tvrdiť, že vzťah, o ktorého ochranu žiada, skutočne existuje a v rámci svojej dôkaznej povinnosti je povinný označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť uplatnených tvrdení. Dôkazné bremeno je povinnosťou účastníka, pokiaľ tento chce byť v konaní úspešný, preukázať existenciu takých svojich skutkových tvrdení, ktoré môžu pre neho privodiť priaznivý výsledok. Pre určenie toho, kto je nositeľom dôkazného bremena, je kľúčová hmotnoprávna úprava vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo alebo povinnosť žalovaného. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal. V princípe platí, že nesplnenie dôkaznej povinnosti znamená neunesenie dôkazného bremena, čo má za následok neúspech v spore.”

- Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: II. ÚS/38/2015 - 17, podľa ktorého: „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ak účastník neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, vychádza súd pri zisťovaní skutkového stavu z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, ako aj zo skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov.”

- Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 25Cdo/1960/1999, v ktorom sa uvádza: „Účastník, ktorý uplatnil námietku premlčania, je povinný tvrdiť skutkové okolnosti potrebné pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby a svoje tvrdenia doložiť dôkazmi. Aj druhý účastník (v ktorého prospech bola námietka premlčania vznesená) má právo tvrdiť k otázke premlčania skutočností, ktoré je tiež povinný doložiť dôkazmi, o čom musí byť poučený. Ak účastník uplatňujúci námietku premlčania povinnosť tvrdenia nesplní, súd ho poučí a vyzve na jej splnenie, prípadne postupuje podľa § 120 ods. 3 OSP a vychádza z už vykonaných dôkazov, ak sú pre právne posúdenie otázky premlčania relevantné, alebo potrebné dôkazy vykoná sám. Súd však v takejto situácii (pri absencii tvrdení rozhodujúcich z hľadiska premlčania) nemôže účastníkovi, v ktorého prospech bola námietka uplatnená, bez ďalšieho nepriznať právo na premlčanie s argumentom, že neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno.“

V súvislosti s uvedeným žalobca upriamuje pozornosť na to, že o tom, že sa na úkor žalobcu niekto obohatil, resp. že tým kto sa na jeho úkor obohatil je žalovaný sa žalobca reálne dozvedel až pri prvej porade so svojim právnym zástupcom vo februári 2019, ktorého vyhľadal za účelom posúdenia svojich jednotlivých úverových zmlúv a usporiadania svojich záväzkových vzťahov s jednotlivými veriteľmi. Na tejto prvej porade žalobca predložil svojmu právnemu zástupcovi jednotlivé úverové zmluvy (okrem iného aj predmetnú zmluvu), ktoré si právny zástupca následne preštudoval a oboznámil žalobkyňu so skutočnosťou, že skutočne na podklade tejto zmluvy dochádza na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Na základe uvedeného preto žalobkyňa následne v ten istý deň udelila svojmu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v konaní, pričom skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom nebol v predmetnom konaní nijako preukázaný. Navyše bolo by absurdné, aby žalobca platil niečo, čo vie že je nezákonné a čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu. To, že platil svedčí skôr o tom, že bol presvedčený o tom, že adresát má nárok na plnenie. Je nelogické platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie. Ide fakticky o rovnakú situáciu, keď niektorý subjekt pociťuje zdravotné ťažkosti. Na internete si môže podľa určitých príznakov dohľadať príčinu svojich ťažkostí, avšak bez odborného posúdenia lekárom nikdy nebude mať reálnu vedomosť o tom, či takouto príčinou jeho ťažkostí reálne trpí aj on. V súvislosti s uvedeným tiež poukazujeme na to, že právo na rozhodovanie podľa vykonaného dokazovania a správnu aplikáciu práva je súčasťou práva na spravodlivý proces. Zároveň právny zástupca žalobcu dal do pozornosti početnú judikatúru, v zmysle ktorej pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa žalobca dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Z uvedenej judikatúry poukazuje na:

- Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.3.2007, vydané pod sp. zn.: 33Odo/306/2005, v ktorom sa uvádza: „podľa ktorého sa pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu (teraz bezdôvodného obohatenia - poz. autora) vyžaduje skutočná, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa o tom môže dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.”

- Obdobný záver zaujal Najvyšší súd Českej republiky taktiež v rozsudku zo dňa 31.08.2000, vydanom pod sp. zn.: 25Cdo/2581/98, v rozsudku zo dňa 27.03.2003, vydanom pod sp. zn.: 33Odo/766/2002, ako aj v rozsudku zo dňa 25.04.2001, vydanom pod sp. zn.: 33Cdo/3003/99.

Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty podľa ustanovenia § 107 ods. 1) Občianskeho zákonníka je teda rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného subjektu. K tomu dochádza vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho práva žalobou na súde. V uvedenej súvislosti taktiež poukazujeme na:

- Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: III. ÚS 413/2013 - 9, v ktorom Ústavný súd konštatuje: „Pritom správne zdôraznil, že subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začína plynúť vtedy, keď sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške.“

- Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.02.2011, vydané pod sp. zn.: 5Cdo/121/2009, v ktorom sa uvádza: „Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.“

- Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.10.2018, vydaný pod sp. zn.: 17Co/67/2018 - 195, v ktorom krajský súd uviedol: „Zverejnením zákona č. 129/2010 Z. z. v Zbierke zákonov SR sa uplatňuje len zásada, že neznalosť práva neospravedlňuje, z toho však nemožno automaticky vyvodíť, že pôvodná žalobkyňa si bola vedomá aj toho, že na základe tohto zákona sa aplikujú ho na konkrétne okolnosti prípadu považuje úver uzavretý medzi ňou a žalovaným za bezúročný a bez poplatkov, najmä za situácie, ak je medzi stranami sporu táto skutočnosť sporná, podávajú v súdnom konaní rôzny výklad ustanovení zákona a aplikácia zákona na konkrétne okolnosti prípadu je tak vecou súdu. Predpokladaná znalosť zákona jeho zverejnením v Zbierke zákonov SR, je okolnosťou objektívnou, pretože sa predpokladá u každého účastníka zmluvného vzťahu, na ktorý zákon dopadá, bez ohľadu na konkrétny subjekt. Vedomosť vyžadovaná § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je však vedomosťou subjektívnou, viažucou sa na konkrétny subjekt, nie len vedomosťou založenou na domnienke, predpokladanou, preto sa skutočnosť, kedy sa strana o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil v konaní dokazuje, na rozdiel od znalosti právneho predpisu, ktorá nie je predmetom dokazovania. Ako vyplýva z vyššie uvedených rozhodnutí, na ktoré poukázala žalobkyňa, na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nestačí predpokladaná, ale skutočná vedomosť oprávneného. Preto ani možnosť dozvedieť sa o nepriateľných podmienkach používaných v spotrebiteľských zmluvách v masovokomunikačných prostriedkoch nie je pre posúdenie subjektívnej vedomosti žalobcu rozhodujúca, nakoľko v zmysle vyššie uvedenej judikatúry pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nestačí, že sa oprávnený subjekt mohol dozvedieť o bezdôvodnom obohatení, ale že sa o ňom aj skutočne v konkrétnom prípade dozvedel.“

- Rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 07.12.2017, vydaný pod sp. zn.: 5Co/107/2017, v ktorom sa uvádza: „V súdnej veci žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol (§ 451 ods. 2), ktoré vzniká a objektívna doba pre premlčanie práva na jeho vydanie začína plynúť okamihom odpadnutia dôvodu poskytnutého plnenia. Začiatok subjektívnej premlčacej doby sa zhoduje s okamihom, keď sa oprávnený dozvedel o tom, komu plnil a o odpadnutí právneho dôvodu tohto plnenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia publikované pod R 26/1975, R 11/1977, R 37/1982. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech.“

- Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 13.02.2018, vydaný pod sp. zn.: 5Co/95/2017 - 110, v ktorom sa uvádza: „Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slová vedieť, mal a mohol pritom obsahovať v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Dôležité podľa názoru odvolacieho súdu je, kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie kedy plnila. Žalobkyňa jednoznačne uviedla a potvrdil to aj jej právny zástupca na pojednávaní, že sa o tom, že sa na

jej úkor niekto obohatil, resp. tým, kto sa na jej úkor obohatil, je žalovaný, dozvedela od svojho právneho zástupcu. Došlo k tomu po prvej porade, keď právny zástupca preštudoval zmluvu, ktorú mu predložila žalobkyňa a informoval ju o možnostiach uplatnenia jej práv. Žalobca následne udelil ten istý deň svojmu právnenému zástupcovi plnú moc na zastupovanie, pričom od toho dátumu do podania návrhu na začatie konania ubehlo len niekoľko dní. Podľa názoru odvolacieho súdu pre začatie plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností a nie právne posúdenie veci. Teda nie okolnosti zo zmluvy, ale okolnosti z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia. Teda že došlo k porušeniu zákona. O výške bezdôvodného obohatenia, príčinnej súvislosti medzi uvedenými dvoma okolnosťami. Teda nepostačujú pochybnosti, ale musí to byť skutočné dozvedenie sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia. Možno súhlasiť so žalobkyňou tak, ako to uviedla v svojom vyjadrení, že je absurdné, aby žalobkyňa platila niečo, čo vie, že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu, teda žalovaného. To, že žalobkyňa uhrádzala i nad rámec toho, čo uhradiť mala, svedčí skôr o tom, že bola presvedčená, že adresát, teda žalovaný má na plnenie nárok. Je skutočne v rozpore s pravidlami formálnej logiky platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie.“

- Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 14Co/1455/2014, v ktorom sa uvádza: „K správnenému právnenému posúdeniu veci poukazuje na znenie ust. § 107 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pre určenie momentu, kedy začína plynúť 2 - ročná subjektívna doba s tým, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, teda preukázaná a nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom navrhovateľka jednoznačne uviedla, že to, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela až po porade so svojím právneným zástupcom, t.j. dňa 28.04.2014. Logickým následkom zistenia takýchto vedomostí bolo udelenie plnej moci právnenému zástupcovi a podanie návrhu na začatie konania zo dňa 20.06.2014. K uplatneniu nároku oprávneného, v tomto prípade navrhovateľky, na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda došlo v 2 - ročnej subjektívnej lehote.“

- Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.02.2016, vydané pod sp. zn.: 17Co/1008/2014, v ktorom sa uvádza: „K bezdôvodnému obohateniu došlo 19.11.2011, kedy bolo odporcovi splatených celkom 696,- Eur (odporca uviedol vo svojom písomnom vyjadrení dátum splatenia 18.11.2011). Objektívna trojročná premlčacia doba uplynula 19.11.2014. Za preukázaný možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od 25.01.2014, teda od prvej porady navrhovateľky s advokátom. Z hľadiska začiatku plynutia premlčacej doby v danom (konkrétnom) prípade nemožno považovať za dôvodnú všeobecnú okolnosť tvrdenú odporcom, že „nakoľko už od roku 2009 sa v masovokomunikačných prostriedkoch často diskutuje téma spotrebiteľských úverov, z tohto dôvodu navrhovateľke museli byť známe skutočnosti ohľadom jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia minimálne od roku 2009.“

- Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 23.02.2017, vydaný pod sp. zn.: 10Co/325/2016 - 117, v ktorom krajský súd uvádza: „Okresný súd správne a v súlade s ustálenou judikatúrou uzavrel, že pri hodnotení počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby bolo nevyhnutné vychádzať z reálneho momentu, kedy sa mala žalobkyňa dozvedieť o tom, že sa žalovaný na jej úkor obohatil. Tento moment aj relatívne konkrétne stanovil, v nadväznosti na čo uzavrel, že nárok bol uplatnený pred uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty. K otázke začatia jej plynutia už zaujali stanovisko slovenské súdy vo viacerých rozhodnutiach a od tohto stanoviska nebol dôvod sa akokoľvek odchýliť (napr. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/121/2009, či Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 413/2013).“

Z vyššie uvedených tvrdení tak vyplýva podľa názoru právneho zástupcu žalobcu, že žalovaný na prejednávany prípad aplikuje nesprávny výklad subjektívnej premlčacej doby, na základe čoho sa absolútne nezaobrá subjektívnou skutočnosťou - existenciou skutočnej vedomosti žalobcu o existencii bezdôvodného obohatenia. Na základe týchto skutočností je tak zrejmé, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia nemohla v prejednávanom prípade uplynúť, a teda že žalobcom uplatnený nárok nie je možné v žiadnom prípade považovať za premlčaný. V tejto súvislosti ďalej právny zástupca žalobcu poukazuje na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného žalobca poukazuje na aktuálne znenie čl. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, v zmysle ktorého:

- čl. 2 ods. 1) Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

- čl. 2 ods. 2) Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej

rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

V rámci rozhodovania to konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vydanom v konaní vedenom pod sp. zn.: 5ECdo/192/2014, v ktorom je uvedené: „K zásadám právneho štátu, ktorými je sudca viazaný, patrí aj princíp právnej istoty. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnakú odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatuje, že rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. n. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Podobne ESLP v rozsudku Beian proti Rumunsku konštatuje, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne, pričom práve úlohou najvyššieho súdu je usmerňovať takéto rozdielne rozhodnutia. Vychádzajúc z faktu, že princípy právneho štátu sú princípmi ústavnými a preto je súd (sudca) nimi viazaný, je jeho povinnosťou rešpektovať princíp právnej istoty a zabezpečiť jeho uplatnenie v rozhodovacej činnosti.“ Tiež poukazuje na aj na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.01.2013, vydané pod sp. zn.: 6MCdo/9/2012, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „...kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“ Na základe vyššie uvedeného žalobca trvá na podanej žalobe v celom rozsahu a navrhuje, aby jej súd vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu zo dňa 02.06.2019 reflektoval právny zástupca žalovaného svojim písomným podaním v rámci dupliky zo dňa 26.06.2019, ktorý odôvodnil tým, že podľa ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V zmysle § 107 ods. 2 OZ „Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“ Žalovaný zotrváva na vznesenej námietke premlčania. Pri subjektívnej premlčacej dobe je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. K tomuto treba uviesť, že v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. 1 Obdobne sa o tejto otázke vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy keď skutočne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (Ro NS SR, sp.zn. 1Cdo 67/2011).“ Ako vyplýva z vyššie citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR, právna kvalifikácia skutkových okolností nemá pri posudzovaní okamihu

začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby žiadnu relevanciu. Aj súdna prax uvádza, že „Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 3433/2008 zdôrazňuje, že pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto zo získal. Touto vedomosťou § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno spájať s okamihom, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, len s okamihom, v ktorom si musela byť vedomá toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedla na účet žalovaného vyššiu čiastku (NS ČR 33 Cdo 222/2012). Nie je významné, či oprávnený subjekt má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva podľa ktorej plnil, je bezúročná a bez poplatkov.“ Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Ak žalobca namietala nedostatok vôle pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, potom počas každého čerpania z kreditnej karty mala preukázateľnú vedomosť o tom, že čerpá na základe právneho úkonu, ktorý nechcela, o ktorý nemala záujem (inak povedané, na základe neplatného právneho úkonu - podľa tvrdenia žalobkyne). Teda pri plnení každej splátky po úhrade istiny mala vedomosť, že plní bezdôvodne v prospech žalovaného. Neobstojí ani námietka žalobcu, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno v otázke začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby. Samotný žalobca v žalobe tvrdí, že na jeho strane neexistovala vôľa uzatvoriť zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere - táto skutočnosť jednoznačne a nespochybniteľne potvrdzuje, že žalobca počas celého trvania vzťahu medzi ním a žalovaným vedel, že z kreditnej karty čerpá, napriek tomu, že ju nechcel. Teda vedel, že čerpá na základe právneho úkonu, o ktorý nemal záujem. Ak na základe takého právneho úkonu uhradil jednotlivé splátky (platby), taktiež vedel, že uhradza platby na základe zmluvy, na uzavretie ktorej nemal vôľu. Taktiež vedel o tom, koľko čerpal, koľko uhradza a uhradil, ako aj komu jednotlivé platby poukazoval. Žalobca tak disponoval všetkými informáciami, relevantnými pre možnosť uplatnenia prípadného ním tvrdeného bezdôvodného obohatenia. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov, ako aj podaného odporu, žalovaný žiada, aby súd žalobu zamietol.

8. Na dupliku právneho zástupcu žalovaného reflektoval právny zástupca žalobcu písomným podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 03.07.2019, v ktorom konštatuje, že s tvrdeniami žalovaného obsiahnutými v jeho vyjadrení zo dňa 26.06.2019 žalobca absolútne nesúhlasí a aj naďalej trvá na uplatnenom nároku, ako i na všetkých svojich tvrdeniach obsiahnutých v predchádzajúcich písomných podaniach a v plnej miere sa ich pridrižiava. Na doplnenie právnej argumentácie žalobcu týkajúcej sa začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby tiež odkazujeme na jedno z najnovších rozhodnutí Krajského súdu Nitra, ktoré potvrdzuje doterajšie tvrdenia žalobcu uvádzané k tejto problematike.

- Uznesenie Krajského súdu Nitra zo dňa 29.04.2019, vydané pod sp. zn.: 6Co/5/2019 - 135, v ktorom sa uvádza: „Ako už bolo uvedené vyššie, v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila.

Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 OZ. V prejednávacom prípade, na to, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo je totiž zo zákona potrebné, aby sa uplatnila fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru a na uplatnenie tejto fikcie je zase potrebné, aby boli splnené predpoklady presne špecifikované v zákone o spotrebiteľských úveroch. Teda na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti vyplývajúca zo zákona.“ Aj v zmysle uvedených skutočností je preto začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia potrebné viazať ku momentu získania skutočnej vedomosti žalobcu o tom, že na podklade jeho konkrétnej úverovej zmluvy žalovaný nemá nárok na žiadne plnenie v rozsahu úrokov a poplatkov.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán, oboznámením sa v spise pripojenými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav:

10. Súd z obsahu zmluvy o úvere zistil, že dňa 06.12.2002 žalobca a právny predchodca žalovaného uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere- Klasický úver (časť „B“) na zakúpenie tovaru v predajnej cene 16.990,-Sk. Priama platba činila sumu 1.699,-Sk, výška úveru bola poskytnutá vo výške 15.291,-Sk, počet mesačných splátok 10, výška mesačnej splátky 1.699,-SK súčet mesačných splátok 16.990,-Sk, cena úveru v sume 1.699,-Sk. Prvá splátka mala byť realizovaná najskôr dňa 15.01.2003, termín splatnosti jednotlivých splátok bol stanovený v 15. deň príslušného mesiaca, spôsob platby poštovou poukážkou. RPMN bolo uvedené vo výške 13,48 %, poistenie: bez poistenia. Tlačivo zmluvy - formulár pre spotrebiteľské úvery, ktorý bol použitý aj v tomto prípade a je vertikálne rozdelený na dve časti, z ktorých pravá časť orámovaná obsahuje vopred vytlačený text a nasledovné body: „C“ úverová karta, „D“ poistenie klienta, „F“ dohoda o zrážkach zo mzdy, „E“ súhlas so spracovaním osobných údajov. Do tejto časti formulára nie je možné nič mechanicky vpisovať ani meniť text. V spodnej časti tlačiva je plnou čiarou vyznačené miesto pre vyznačenie dátumu a miesta uzavretia zmluvy a pod ním plnou čiarou vyznačené miesto pre podpisy. Ľavá vertikálna časť formulára je prispôbená na to, aby sa do nej mohli vpisovať individuálne požiadavky záujemcu o úver a obsahuje niekoľko oddielov, ktoré sú horizontálne medzi sebou oddelené prerušovanou čiarou.

Časť C : „Úverová karta“ obsahuje

- 1) údaj o mesačnej úrokovej sadzbe vo výške 2,39 %
- 2) záväzkom splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške min. 5,00 % poskytnutého úverového rámca
- 3) termín splatnosti 10. deň v mesiaci, spôsob je zhodný so zvolenou možnosťou v časti „B“
- 4) výška poplatku za odoslanie výpisu z úverového účtu je 19,-SK (v prípade pohybov na účte)
- 5) príklad pre výpočet RPMN pri výške čerpania úveru vo výške 20.000 Sk a pri pravidelnom mesačnom splácaní splátky vo výške 1.000,-Sk s poistením je 16,64 %..

V spornej časti „C“ úverová karta je uvedené, že žiadateľ žiada spoločnosť CETELEM SLOVENKO, a.s. o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, aby mu poskytla úverový rámec vo výške 20.000,-Sk a aby mu vydala úverovú kartu na jeho meno. Berie na vedomie, že jeho žiadosť bude posudzovaná podľa údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť žiadosti v plnom rozsahu, spoločnosť CETELEM SLOVENKO, a.s. môže zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na nižšiu sumu. Žiadateľ sa zaväzuje splácať poskytnutú úver vo výške min. 5,00 % poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak, a to i telefonicky. Súhlasí s platbami uvedených v bode „C“, termín splatnosti je v 10. deň v mesiaci, ak niet v časti „C“ dohodnuté inak a spôsob platenia je zhodný so zvolenou možnosťou v časti „B“.

11. Z prehľadu obrátov za obdobie od 16.01.2014 do 31.10.2015 osobného účtu eklatantne vyplýva, že žalobca pravidelnými mesačnými úhradami bezhotovostným prevodom vo výške 36,00 Eur splácal predmetný úver. (č.l. 14-17 spisu) Splátkami rovnakej výšky od novembra 2015 do októbra 2016 taktiež v mesačnej splátke vo výške 36,-Eur (okrem novembra 2015, februára 2016, apríla 2016, kedy žalobca uhradil splátku vo výške 45,-Eur a v mesiaci september uhradil k splátke 36,-Eur aj poplatok za zaslanie zmluvy o kreditnej karte v sume 10,-Eur - č.l. 18-20) žalobca splácal ním čerpaný úver.

12. Z detailu príkazu z EB, podpis príkazu žalobcom dňa 07.11.2016, je evidentný prevod bez opakovania zo strany žalobcu v prospech žalovaného in summa 900,-Eur. (č.l. 21 spisu)

13. Z listiny označenej ako „Výzva na vrátenie prijatého bez právneho dôvodu“ zo dňa 08.02.2019 adresovanej žalovanému právnym zástupcom žalobcu má súd za preukázané, že žalovaný bol vyzvaný na úhradu vo výške in summa 1.425,12 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia najneskôr do 14.02.2019, prostredníctvom mailu. (č.l. 11 spisu)

14. Právny zástupca žalobcu a žalovaného sa na pojednávaní v celom rozsahu v ústnom prednese pridriavali svojich písomných podaní. Právny zástupca žalobcu trval na neplatnosti časti „C“-uzatvorenia revolvingového úveru žalobcom predmetnej zmluvy a na tom, že žalobca sa dozvedel až vo februári 2019 o bezdôvodnom obohatení pri porade so svojim advokátom, pričom poslednú splátku v prospech žalovaného uhradil žalobca dňa 07.11.2016.

15. Pri výsluchu samotného žalobcu na pojednávaní bez návrhu strán sporu súdom podľa § 195 ods. 1 CSP v priamom spojení s čl. 13 ods. 1, veta druhá CSP žalobca uviedol na otázku sudcu, kedy sa dozvedel o skutočnosti, že mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného, odpovedal

keď si chcel dať do poriadku svoje „úverové“ zmluvy. Pri uzatváraní zmluvy s vtedajšou spoločnosťou Cetelem, zistil pri kúpe tovaru, že značne preplatil tento úver. Čo sa týka namietanej časti „C“, ten si vôbec ani nevšimol pri podpise zmluvy. Nepozdával sa mu ale úrok, ktorý bol podľa jeho názoru neprimerane vysoký.

Na základe toho začiatkom roku, približne vo februári 2019 navštívil advokátsku kanceláriu svojho právneho zástupcu a odovzdal mu všetky podklady k zmluve. Súd na pojednávaní pri jeho výsluchu poukázal na to, že do súdneho spisu nebola doložená sporovými stranami zmluva, ktorá by bola podpísaná právnym predchodcom žalovaného, touto nedisponoval ani žalobca a jeho právny zástupca, ako ani žalovaný. Súd poukázal na to, že je to ďalší dôvod vyhlásenia zmluvy za neplatnú. Posledná splátka na základe výpovede samotného žalobcu bola ním realizovaná dňa 07.11.2016, čo mal súd za preukázané listinou zažurnalizovanou v súdnom spise č.l. 21.

16.Podľa § 137 písm. c/, písm. d/ CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o
c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
d) určení právnej skutočností, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

17.Podľa § 582 ods. 1, ods. 2 Občiansky zákonník, ak je dojednaná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť a ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede, možno zmluvu vypovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrťroka. Výpoveď je však neúčinná ohľadne záväzku zdržať sa určitej činnosti, ak z jeho povahy alebo zo zmluvy vyplýva, že záväzok je časovo neobmedzený.

18.Podľa § 48 Občiansky zákonník, od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

19.Podľa § 41a ods. 1 Občiansky zákonník, ak neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, možno sa naň odvolať, ak je z okolností zrejmé, že vyjadruje vôľu konajúcej osoby.

20.Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občiansky zákonník, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21.Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občiansky zákonník). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občiansky zákonník).

22.V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie.

Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Z uvedeného vyplýva, že dĺžka objektívnej premlčacej doby nemôže byť nikdy prekročená, a to ani v prípade, ak by subjektívna doba mala ešte plynúť, prípadne ak plynúť nezačala. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno

právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie NS SR 1Cdo 67/2011).

23.Podľa § 457 Občiansky zákonník, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

24.Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 158/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

25.Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

26.Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

27.Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

28.Podľa § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie.

29.Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

30. Podľa § 52 ods. 1 Občiansky zákonník, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

31. Podľa § 52 ods. 3 Občiansky zákonník, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

32. Podľa § 52 ods. 4 Občiansky zákonník, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti

33. Podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Občiansky zákonník, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom.

34. Podľa § 53 ods. 5 Občiansky zákonník, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

35. Podľa § 39 Občiansky zákonník, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

36. Podľa § 101 Občiansky zákonník, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

37. Podľa § 103 Občiansky zákonník, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

38. Podľa § 107 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občiansky zákonník, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'.

39. Podľa § 215 ods. 1, ods. 2 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

40. Podľa § 232 ods. 2, ods. 3 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

41. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 06.12.2002 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa všeobecných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj osobitných ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. „formulárové zmluvy“), čo je zrejme aj v danej veci. V konečnom dôsledku skutočnosť, že uzavretá zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, potvrdil aj žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobnému návrhu.

42. Na právny vzťah účastníkov súd aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, pretože zmluva medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 OZ. Žalobca vystupuje ako spotrebiteľ, ktorý nemá postavenie podnikateľa a žalovaný vystupuje ako podnikateľ. Právny vzťah

medzi účastníkmi, založený predmetnou zmluvou o úvere, je nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodný zákonník). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občiansky zákonník, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd považuje za dôvodné naň aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase vzniku právneho vzťahu (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) ako *lex specialis* a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

43. Súd si neosvojil tvrdenie žalovaného o dobrovoľnosti podpisu Zmluvy o revolvingovom úvere žalobcom. Touto zmluvou žalobcovi bola podľa názoru súdu vopred vnútený právny predchodcom žalovaného aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v tom okamihu vo sfére jeho záujmu (získanie úveru na nákup tovaru). Ako vyplýva z predtlačie listiny (predloženej žalobcom), žalobca sa súčasne jedným a tým istým podpisom na predmetnej listine podpísal aj pod tú časť predtlačie listiny - časť C), ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu, ktorý mal vzniknúť až v budúcnosti. Obsah Žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo 06.12.2012 nezodpovedá ani tomu, aby tento záväzkový vzťah bol bezpodmienečne individualizovaný v zmysle § 4 ods. 2, ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.. Takáto individualizácia nebola realizovaná v zákonom predpísanej písomnej forme, ako to vyplýva z § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z.. Listina obsahuje iba žiadosť zákazníka, ktorá svedčí možnosti zmluvných strán v budúcnosti sa dohodnúť na úverovej zmluve o poskytnutí úverového rámca. Právny predchodca žalovaného mal možnosť rozhodnúť, v závislosti od posúdenia údajov uvedených klientom v súvislosti so žiadosťou a s posúdením priebehu splácania klasického úveru a potom aj oznámiť spotrebiteľovi prijatie žiadosti aj s údajom o poskytnutí úverového rámca. Takéto skutočnosti však nesvedčia o individualizácii záväzkového vzťahu v písomnej forme. Žalovaný za účelom existencie tohto nového vzťahu nepredložil súdu žiadne listinné dôkazy, t.j. zmluvu, na základe ktorej k takémuto úkonu došlo. Súd má za to, že zmluva je tak absolútne neplatná, a preto žalobcovi vzniklo právo domáhať sa od žalovaného vrátenia toho, čo mu poskytol. Čerpanie peňažných prostriedkov žalobcom bez existencie platne uzavretej zmluvy súd kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd je toho názoru, že tvrdená zmluva o revolvingovom úvere je neplatná. Súhlas žalobcu s revolvingovým úverom ako jednostranný úkon nie je zmluvou a ako taký neobsahuje dohodu strán ani o výške úroku z úveru, ani o výške úroku z omeškania, pričom nebola dodržaná písomná forma. Jednostranný súhlas žalobcu s uzavretím zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorej by bol tento záväzkový vzťah individualizovaný so všetkými náležitosťami, aké vyžaduje § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., nespĺňa náležitosti predpísanej formy.

44. Z predložených listinných dôkazov je možné ustáliť, že niet pochyb o tom, že dňa 06.12.2002 žalobca a právny predchodca žalovaného uzavreli jedinou individuálne špecifikovanú zmluvu o úvere, určenú na nákup tovaru, avšak tento právny vzťah nie je predmetom tohto konania. V rámci dojednaní tohto záväzku právny predchodca žalovaného vnútil žalobcovi aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu. Ako totiž z vyplýva z daného tlačiva, podpisom vymienenej zmluvy žalobca súčasne podpísal aj pod tú časť textu, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu. Povedané inými slovami, dňa 06.12.2002 sa žalobca podpísal aj pod ten záväzok, ktorý v danom momente uzatváraný nebol. V konečnom dôsledku z bodu C) formulára zmluvy o úvere zo dňa 06.12.2002 nevyplýva nič iné než to, že žiadateľovi v budúcnosti môže byť poskytnutý úver vo forme platobnej karty. Podpisom zmluvy dňa 06.12.2002 však nedošlo automaticky k vzniku paralelného úverového vzťahu. Ak chcel žalobca uzavrieť so žalovaným nový záväzkový vzťah, bolo to potrebné urobiť spôsobom, aký predpisuje zákon 258/2001 Z.z.. Podľa názoru súdu nebola právny predchodcom žalovaného dodržaná zákonom predpísaná forma a preto je táto absolútne neplatná, aj s poukazom na znenie § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tým viac, že existujú pochybnosti aj o skutočnej vôli konajúcej osoby /žalobcu/, ktorý má tiež za následok neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 Občiansky zákonník. Súd na základe uvedeného úpravu zmluvy považuje za úmyselne zmätočnú v rozpore s § 4 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., nakoľko hoci aj navonok spĺňala formálne stanovené podmienky, uvedením viacerých údajov v jednej zmluve spojených s poskytnutím jedného úveru s nejasnosťou

ohľadom voľby podmienok za ktorých má byť úver poskytnutý, predstavuje snahu obchádzať zákon, teda právnu úpravu, ktorá striktné žiada uvádzať presné a vyčerpateľné údaje o podmienkach poskytovaného úveru tak, aby tieto boli jednoznačné a nezameniteľné. Popri uvedenej zákonnej ochrane práv spotrebiteľa súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že predmet zmluvy a teda aj podstatné náležitosti musia byť pri konsenzuálnom kontrakte jednoznačne určené pri vzniku právneho úkonu a nemôžu formovať predmet až následne podľa správania účastníka konania, ibaže by šlo o práva a povinnosti stanovené zabezpečovacími alebo rozvázovacími doložkami, sankciami, čo však nebolo v tomto prípade. Keďže súd je toho názoru, že zmluva, na základe ktorej si žalobca uplatňuje nárok v tomto konaní, je absolútne neplatná, vzniklo žalobcovi právo domáhať sa od žalovaného vrátenia bezdôvodného obohatenia, t.j. rozdielu medzi tým, čo žalovanému poskytol - 663,80 Eur a sumou, ktorú žalobca uhradil - 2089,- Eur. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1252,- Eur, hoc est úhrady žalobcu v prospech žalovaného v časovom období od 15.02.2016 do 07.11.2016. Pričom o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa žalobca dozvedel v priebehu februára 2019. V rámci prvej porady u svojho právneho zástupcu. Poslednú splátku uhradil žalobca voči žalovanému 07.11.2016.

45.V zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 Občiansky zákonník, v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

46.Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

47.Podľa § 107 Občiansky zákonník, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietkať.

48.Objektívna premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia je 3 ročná a plynie odo dňa kedy k nemu došlo. Žaloba bola podaná právnym zástupcom žalobcu na súd dňa 11.02.2019, posledná splátka bola žalobcom realizovaná v prospech žalovaného 07.11.2016 Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol žalobca uplatniť na súde najneskôr do 07.11.2019

49.Súd kladie akcent na to, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere so spotrebiteľom nerešpektoval povinnosti stanovené mu Zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Občianskeho zákonníka zamerané na ochranu spotrebiteľa, nakoľko bol to on, ktorý predkladal zmluvu žalobcovi. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky bol vyslovený názor v mnohých rozhodnutiach, podľa ktorého zásada vigilanti bus iura scripta sun (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa (napr. 6 MCdo 9/2012). Je nutné podotknúť, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah.

50.Podľa ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. (V zmysle uvedeného, ak záväzkový vzťah vznikol pred dňom 01.02.2013 a k omeškaniu dôjde po tomto dni, výška úrokov z omeškania sa spravuje predpismi účinnými ku dňu 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013.Ak došlo k omeškaniu v rámci záväzkového vzťahu, ktorý vznikol pred 01.02.2013, platí úroková sadzba vo výške 8,00 %)

51.Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52.Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53.Z dôvodu, že žalobca ako strana sporu bol úspešný v konaní v plnom rozsahu, súd mu priznal právo na trovy konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku.

54.Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť vykonateľné, súd tiež vyslovil, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, nakoľko len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania je splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, hoc est aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. marca 2017, sp.zn. 6Cdo 222/2016).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku, prostredníctvom Okresného súdu Lučenec, Ulica Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd Banská Bystrica, a to písomne.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každá strana sporu dostala jeden rovnopis odvolania. Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 367 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku, právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku, osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 369 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Podľa § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa § 369 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (z.č. 233/1995 Z.z.).

Podľa § 63 ods. 1 Exekučného poriadku ak podkladom na exekúciu je exekučný titul, v ktorom sa ukladá povinnosť zaplatiť peňažnú sumu, exekúciu možno vykonať:

- a) zrážkami zo mzdy a z iných príjmov,
- b) prikázaním pohľadávky,
- c) predajom hnuteľných vecí,
- d) predajom cenných papierov,
- e) predajom nehnuteľnosti,
- f) predajom podniku,
- g) príkazom na zadržanie vodičského preukazu.